

Kapitel 14 – Tafi Atome, Ghana

Afia og Muki gik langsomt gennem skoven. De var på vej hjem. Siden frøet og abehåret var forsvundet, var der intet sket. Ikke et eneste lille spor af Minga og ingen beskeder fra Daworo. Bedstemor sagde, at de måtte være tålmodige. Det kunne godt tage tid for beskeder at nå frem.

Tit lavede de en masse sjov, når de gik sammen i skoven. Men i dag var de ikke i humør til sjov og ballade. Afia ønskede brændende, at det ville lykkes at få Mingas unge tilbage til skoven, hvor den hørte til.

Der lød et bump. Og dér, midt på stien i skoven, landede Minga med et elegant spring. Ungen sad på hendes ryg. Afia bøjede sig ned og bredte armene ud. "Hvor er jeg glad for at se jer," udbrød hun, mens tårerne løb ned ad hendes kinder. Minga gik langsomt hen imod hende. Ungen hoppede ned og sprang op i favnen på Muki. Et øjeblik sad de alle fire helt stille. "Bare vi vidste, hvad du havde oplevet på din lange rejse, lille abe," sagde Muki og klappede aben på hovedet. Ungen sprang tilbage på Mingas ryg, og de forsvandt i skoven ligeså hurtigt, som de var kommet.

Afia og Muki kiggede på hinanden. Også Muki havde blanke øjne. De grinede, og uden et ord begyndte de at løbe. "Ungen er tilbage, bedstemor. Vi mødte Minga og hendes unge i skoven." Afia og Muki kom stormende hen til bedstemor, som gik og fejede. Hun rettede sig op og smilede til dem. "Du vidste det allerede," sagde Muki overrasket. "Daworo har kaldt til samling i aften, når det er blevet mørkt," sagde bedstemor og så på dem. "I skal begge være her."

Afia ville aldrig glemme den aften. Bedstemor havde tændt bålet og ud af skoven kom 12 aber med den store abe i spidsen. Minga og ungen var selvfølgelig med. Den store abe rakte et frø til bedstemor, som lagde det på bålet sammen med nogle af sine urter. Flammerne blussede op og Daworos ansigt kom til syne.

"Missionen er fuldført." Han kiggede rundt. "Magien har stadig kraft. Arven er givet videre." Han nikkede til den store abe og bedstemor. Minga satte sin unge ned foran Daworo og bedstemor gav Afia et lille puf, så hun stod ved siden af den lille abe. "I er arvtagerne. I har vist kraft og mod. Zila har mødt venner i det fremmede. De har også troen på magien. Historien om de hellige aber vil fortsat leve. Vi må sende besked." Afia så ned på den lille abe, som altså hed Zila. De satte sig foran Daworo, som tavst ventede. Det var altså dem, der skulle klare resten, forstod Afia.

Zila sprang op på Afias skød. Hun holdt om den og sagde højt: "Aben er hjemme i skoven, hvor den hører til. Troen på magien var stærk nok." "Vi ses," lød Zilas klare stemme. Bedstemor og den store abe vinkede Muki og Minga frem. "Dette er hjælperne," sagde bedstemor. Daworo nikkede. Så blussede bålet kraftigt op, og Daworos ansigt forsvandt. "Beskeden er sendt," brummede den store abe og rejste sig. "Nu er det på tide at gå hver til sit igen."